

og ministre. Dette princip er nu formuleret i lov om undersøgelseskommissioner.

Det blev i loven slået fast, at undersøgelseskommissioner ikke har dømmende myndighed og ikke kan få til opgave at foretage retlige vurderinger til belysning af spørgsmålet om ministres ansvar. Samtidig vedtog Folketinget nye bestemmelser i forretningsordenen i lyset af loven.

Kl. 12.30

For os, der forberedte loven og ændringerne i forretningsordenen, var det afgørende at sørge for, at der nu blev retningslinjer for Folketingets opfølgning på de rapporter, som nedsatte undersøgelseskommissioner afgav. Det blev bestemt, at undersøgelseskommissioners rapporter skulle behandles i Udvalget for Forretningsordenen, og udvalget skulle afgive en beretning.

Omkring årsskiftet 2003/04 nedsatte regeringen en undersøgelseskommission. Kommissoriet blev forhandlet med partierne her i Folketinget. Nedsættelsen af undersøgelseskommissionen var opfølgning på en diskussion om et forslag til ændring af selskabsskatteloven, fusionskatteloven og ligningsloven. Der blev en diskussion om, hvor længe skattemyndighederne havde kendt til et påstået skattehul, den såkaldte TDC-sag. Der var bl.a. diskussion af de svar på spørgsmål, som statsministeren og skatteministeren havde afgivet her i Folketingssalen.

Undersøgelseskommissionen konkluderer, at der kan rejses kritik mod embedsmænd i Skatteministeriet, men at ingen af de pågældende handlinger eller undladelser kan tilregnes som tjenesteforsømmelser. Kommissionen udtaler endvidere, at hændelsesforløbet efterlader det indtryk, at Skatteministeriets system ikke har reageret adækvat på de oplysninger, der er tilgængelige i systemet.

Udvalget for Forretningsordenen modtog sidste sommer en rapport i sagen. Rapporten er blevet drøftet i udvalget. Der er tale om en meget, meget omfangsrig rapport. Talrige personer er afhørt, og rapporten er i det hele taget udtryk for et meget grundigt arbejde foretaget af fagfolk.

Om daværende skatteminister siges det, han ikke ved sin tiltræden havde fået oplysninger om det omtalte problem eller var blevet gjort bekendt med, at der faktisk lå et lovforslag, der til sigtede at lukke et skattehul. Først i 2003 blev skatteministeren vidende om de problemer, der blev diskuteret, og statsministeren blev inden for en uge herefter orienteret.

Underudvalget under og Udvalget for Forretningsordenen, som har behandlet sagen, har deltaget i samråd med statsministeren og modtaget de svar på spørgsmål, der i anledning af rapportens offentliggørelse blev stillet. De politiske udtalelser om eventuelt ministeransvar, som Venstre har afgivet i beretningen, er afgivet efter en vurdering af, hvad regeringen fik at vide ved sin tiltræden og senere.

Det er helt sædvanligt, at en opposition naturligvis efterfølgende ved, hvad en minister skulle have gjort. Bagklogskaben kan altid slå alle vurderinger af banen, men bedømmelsen skal altså foretages på det grundlag, der forelå, da der blev handlet eller undladt at handle. Og undersøgelseskommissionen slår klart fast, at hverken skatteminister eller statsminister var bekendt med det meget omtalte såkaldte skattehul.

Man kan så som opposition have det synspunkt, at en regering, der fastholder skattestopet, skal se efter skattehuller og få dem lukket. Det er jeg for så vidt ikke uenig i. Det bør alle regeringer sørge for. Men det er og bliver et rent politisk synspunkt, der ikke kan føre til nogen form for retlig kritik af en minister. Skal der fremsættes retlig kritik, må der være nogle faktiske forhold, der berettiger til kritikken. Det er der efter Venstres opfattelse overhovedet ikke, og oppositionen har da heller ikke under udvalgsarbejdet eller under samråd med statsministeren overhovedet kunnet fremføre noget som helst faktisk, der kunne pege i retning af, at et retligt ministeransvar med føje kunne gøres gældende. Det ville da også være at underlære undersøgelseskommissionens resultater.

Udgangspunktet er netop undersøgelsesrapporten. Det er Folketingets grundlag. Folketinget har selv givet til kende, at man var interesseret i denne undersøgelse, og så bør man vel også se på resultatet. Meningen med at nedsætte undersøgelseskommissioner, der har beføjelse til at afhøre vidner og granske ministeriernes dokumenter, er jo ikke, at Folketinget selv skal begynde forfra. Vi har i øvrigt ikke hjemmel og beføjelser som en undersøgelseskommission.

Vi finder i Venstre, at sagen er oplyst tilstrækkeligt, og vi kan ikke tilføje yderligere til det beretningsbidrag, vi har afgivet, som vi henviser til, og som er offentligt tilgængeligt.

Konklusionerne i undersøgelseskommissionen er som sagt afgivet på grundlag af en meget grundigt gennemgang af et meget langt forløb